

Други балкански рат

Цетиње, 27. јуна

Бојно поље

Док су Срби били сами на демаркационој линији, а бугарске трупе заузеле на Чаталци, у Македонији је владао највећи ред и мир. Срби су вршили само концентрацију своје војске и строго се држали демаркационе линије, не повређујући бугарски окупациони терен. Да је Србима било до вјерољомства и до завојевачких циљева, несметано би могли онда да ураде у Македонији што год би хтјели. Али њима није било до тога и зато су остали на својим положајима. Бугари већ нијесу такви били. То се осјетило чим су се почеле њихове чете да превозе у Македонију и да се концентришу на демаркациону линију. Одмах су почели да избијају инциденти. Незадовољство, колера и непријатељско држање према савезницима изазвало је емиграцију бугарских војника. У групама су пребјежавали било у Србију, било у Румунију. Инциденти су с дана у дан расли, јер су Бугари свима силама настојавали, не осврћући се на савезничке обвезе и обзире, да се дочепају што бољих положаја. Што одмах није дошло до сукоба, заслуга је тактичности и попустљивости Срба и Грка. Они су у почетку настрљивост Бугара мирно сносили, али када се она продужила, ипак је нијесу оружаном руком сузбијали, него дипломатским протестима. Бугари су очигледно ишли на то, да заузму у миру најглавније позиције, па тек онда да уцјењују савезнике или, у случају непријатељства, да уђу с њима у рат. О томе најбоље свједочи њихово дрско настојавање, да се дочепају Криволака и Ђевђелије.

Прије него су бугарске чете почеле да се концентришу у Македонији Срби су држали ово земљиште преко Вардара: од Криве Паланке на Брегалницу па онда преко Струмице све до испод Ђевђелије, а више Гуменце на Вардару. Грци су запремали земљиште преко Вардара у правој линији до језера Тахино, онда језером све до мора, орфанског залива.

Продирањем Бугара не наоружаном руком него дрском наметањем, демаркациона линија, прије него су оружани сукоби почели, ишла је Злетовском Ријеком, Брегалницом и једним дијелом Вардара. Дакле Бугари су су били успјели да, толеранцијом Срба, посједују цијелу позицију Ријетке Букве, Царев Врх, Штип и т. д.

Препад, који су извршили у почетку, требао им је да донесе Криволак и Ђевђелију, а тиме да раставе Србе од Грка, да добију пролаз у средњу Македонију и отворен пут на Овче Поље, чијим би заузимањем загосподарили цијелом Македонијом и лако ушли у Скопље.

Да им је препад код Валандова, Штина, Злетова и Ђевђелије испао за руком, савезницима би метнули своју вољу, а како се они с њом не би сложили, дошло би до рата, који би ишао у прилог Бугарској.

Али мучко и несавезничко држање Бугарске овим препадима није успјело. Изненадило је њихове поштене савезнике, али се разбило о гвоздене прси будне и јуначке савезничке војске. Бугари су код Злетова, Штина, Осогова, Кочана и т. д. наваљивали великом војском и изненађивали мучким нападом мале српске трупе, које су херојски одолевали навали и надчовјечном снагом одбијали непријатеља све док им нијесу појачања дошла, када се успјело да се осујети мучки план Бугара и да им се пресеће пут за Овче Поље. То је и узрок што су првих дана биле жртве и на једној и на другој страни огромне.

Као и у прошлом рату, Овче Поље требало је и овог пута да буде попрштављиве и одсудне битке, јер је оно главно бојиште средњег Балкана. Али као што није било раније суђено да се ту укрсте мачеви и главна битка ријешити, јер је Зеки паша похитао Куманову да тамо изненади Србе па заглавио, исто тако и овом приликом Бугари су својим препадом заглавили на Жељевом Пољу, јер им Срби нијесу дозволили да са сјеверозападног руба Овчег Поља, Штина, кро-

че на њ преко Брегалнице, као год и Злетова и Валандова.

Те битке, које је изазвала Бугарска мучким нападом, а којој су се одујурли одлучно и успјешно Срби, од великог су стратегиског значаја. Оне су биле судбоносне за даљи развој рата.

Да су Бугари овим мучким нападом успјели да пријеђу Злетовску Ријеку и Брегалницу и да заузму Криволак, па да се дочепају Овчег Поља ситуација би била за Србе критична.

Зато су Срби и бацили силне жртве, да сузбију ово настојавање Бугара и да изнова још у самом почетку осујете паклени план својих савезника Бугара.

Када су Срби успјели да се одупру изненадној навали Бугара и да испоље по свакој цијени своју надмоћ, користили су се по њих повољним приликама и нијесу се ограничили на самом настојавању да очувају дотадању демаркациону линију, него су прешли у офанзиву и стали да потискују Бугаре преко Злетовске Ријеке и Брегалнице и успјели да освоје Осогово и тако заузели на њему главне врхове: Ријетке Букве, Царев Врх, без Рујена, а заузимањем Штина и Кочана пресекали Бугарима пут Криволак—Штип—Кочане—Дупница. Тај пут је најкраћи и најстратегичкији пут из срца Македоније за Софију. Он је важнији од пута Крива Паланка—Велбужд—Софија.

У томе лежи велики успјех српске војске.

Тако је спријечен приступ Бугара на Овче Поље и у Македонију и позицијана је њихова главна снага на двије, те се са запада из поља потискује на исток у Брда. У исто вријеме бугарска војска код Велбужда оцијенљена је од главне армије. Пошто су Бугари тако одбачени на исток, те им је затворен главни пут у Македонију и налазе се изван своје операционе базе, бојиште је пренесено на територију Бугарске.

Држање Румуњске

Мобилизација војске у Румунији је радосно прихваћена. У Букурешту су ради тога приређене велике манифестације. Оглашавао се рат Бугарској. Том приликом клицало се Србији и силне манифестације приређене су пред српским посланством, изјављујући своје симпатије српском народу.

Увјеравају да се Румунија одлучила да активно судјелује у рјешавању садање балканске кризе. Као што књаз Гика у „Адверулу“ изјављује, Румунија пеће да се задовољи само линијом Туртукан-Балчик, већ тражи линију Рушчук-Шумла-Варна.

За врховног команданта румуњске војске наменован је престолонашљедник Фердинанд. Он ће бити над војском, која ће бројати 450.000 људи. Мобилизација ће бити у току ове недеље довршена.

Још се не зна хоће ли румуњска војска одмах прећи Дунав или ће сачекати развој догађаја у Македонији. Преовлађује мишљење, да ће бити за све вријеме посматрач, а да ће у акцију ступити само у случају ако Србији буде потребна помоћ.

Бугари у шкрипцу

Као што стручњаци тврде, ако Бугари буду присиљени, да се повуку сјеверним путем Кочане—Дупница у правцу према Софији, мораће напустити читаве џукове. Ту их чека судбина Цариградске војске после битке, јер је терен веома непригодан. Одступе ли од Штина према Струмици, онда су опет сасвијем одицијелени за даље операције.

Како је српска војска заузела не само Кочане, него и Кратово и ту заузела најважније позиције бугарске Ријетке Букве, а одмах испод њега Рајчански Врх, те су Бугари пребачени далеко преко Брегалнице пут Струме у Струмице, то су запале у тешки положај, а који су војни стручњаци већ наслућивали.

На тај начин ове бугарске трупе одицијелене су од оних трупа што су у бугарској државној граници — код Егри Паланке према Ђустендилу — и српским трупама отворен је пут за Софију, коју брани само бугарска резерва између Радомира и утврђеног Витоша.

Бугарска долијала.

Дволични и вјерољомни бугарски политичари као да су једва једном долијали. Требало је да са у Бугарској толико забораве да мучки окрену оружје своје противу својих искрених и преданих савезника и добротвора, па да их свијет види у правој њиховој одвратној наготи и да им здере маску са наказног лица. Сад изгледа да су са њоме већ сви на чисто. То одаје и писање најугледнијих енглеских и француских листова, као год и незаинтересована европска штампа.

Из једног телеграма, што смо га о го-ме добили из Париза, износи се како француски листови осуђују „нелојалност Бугарске, која дволично политиком и дрским нападом изазива опште презирање и самих пријатеља у Европи“.

И руска штампа напустила је своје писање у прилог Бугарске.

Образина је скинута и сад се види сва одвратна нагота.

И крајње је вријеме било. Доста је свијет и обманљивала.

Тајан

Чим са бојног поља нема никаквих извјештаја, код нас се у публици рђаво тумачи сваки такав тајан. То је из основа погрешно. Баш на против, искуство нас учи, чим завлада тајан, знак је, да се очекују крупни догађаји. Сјетимо се само на далеко чувене кумановске и битолске битке из прошлог рата. За те славне српске побједе дознало се тек јошто су свршене. О кумановској битци опширно се говорило и износио њен значај тек пошто је војска далеко преко Куманова прошла. За вријеме пак битолске битке пет пуних дана није глас о њој долазио из Скопља и објављена је тек пошто су Срби ушли у Битољ и почели да гоне разбијене Турке из освојеног Битоља. Публика је стојала пред свршеним чином.

То нарочито истичемо, да се не би сваки тајан код нас рђаво коментарисао. Треба стрпљив бити и чим завлада тајан, знати да се на бојном пољу крупни догађаји одигравају. Да ће послје сваког таквог тајца доћи радосни гласови, о томе не треба ни сумњати.

Проглас краља Карола

Службени румунски лист доноси овај декрет краља Румуније:

„Ми Карло I. по милости Божјој вољи народа краљ Румуније наређујем по предлогу мога министра војног ово:

1. Активна војска с резервом ставља се у мобилно стање и образовање за операциону војску.
2. Мобилизовање извршиће се по војним прописима.
3. За попуњење ратних ефеката сазваће се потребни линијски контингенти и народна војска. За сад сувишни контингенти сазваће се постепено.
4. Ordre de bataille (ратна заповијед) биће иста, што је предвиђена стварним планом мобилизације.
5. Наш министар војни нека изврши овај указ.

Карол I.“

Нота бугарске и српске владе

Бугарска влада предала је предсједнику владе у Србији вербалну ноту, у којој се изјављује жалба против тобожњих напада српске и грчке војске код Елефгера, Злетова и на другим тачкама. У тој представи помињу се и покрети једне и друге војске према бугарским позицијама и саједјство артиљерије. Бугарска влада тврди да је бугарска војска била принуђена да одговара на сва српска и грчка изазивања. Са обзиром на предстојеће ријешење о питању територијалног разграничења између савезника, краљевска бугарска влада не може да узме на себе одговорност за догађаје које је прва изазвала српска војска.

Српска влада одговорила је бугарској влади, упутивши јој вербалну ноту овога садржаја:

„Краљевско Министарство Иностранних Дјела примило је вербалну ноту Краљевског Посланства, којом се тврди да су српско и грчке трупе нападе код Елефтерије, Злетова и других неких тачака на бугарске трупе. Овако тврђење може бити примљено само с чуђењем, пошто, противно њему, Краљевско Српска Влада има неоспорне тачне извјештаје да су (17. јуна) у 2 сата по поноћи а не јуче, као што се у ноти тврди, бугарске трупе

а не српске и грчке, извршиле препад, који је, по свему судећи, био из раније спреман. Овакви поступци свакако су за жалост у тренутцима када се тражи начин за мирно ријешење спорних питања али одговорност за њих не може пасти на Србију, пошто она није нападач. С тога Краљевска Влада одбија од себе сваку оптужбу за изазивање и напад, који српска војска није учинила.

Краљевска Влада није поводом овог пошљедњег напада бугарске војске учинила корак код Краљевске Бугарске Владе зато што је и ранији њен протест због напада код Злетова остао без резултата.“

Нијемци о Бугарској

Из Берлина јављају:

У добро упућеним дипломатским круговима сматра се положај Бугарске очајним. Бугарска има добру војску, али рђаве политичаре. Изгледа да је краљ Фердинанд изгубио све konce из руку. Др. Данев је државник мање вриједности и настрљивац је без много размишљања. Изгледа да он није много мислио, шта ће Румунија учинити. У дипломатским се круговима не вјерује више, да би се могла Румунија зауставити. Сад је све доцкан. Нема више времена за преговарање. Рат ће и даље тећи, као што су га почели Срби и Грци. Сматра се, да је задња борба између Срба и Бугара била једна од најкрвавијих током цијеле пошљедње године.

„Локал Анцајгер“ доноси овај извјештај од мјеродавне дипломатске стране: И ако је моментални положај очајан, ипак има наде, да ће бити успостављен мир. Ова се нада оснива на необоривим чињеницама, да Бугарска данас стоји потпуно дипломатски изолорана и да нема изгледа, колико се по досадашњим информацијама може разабрати, да ће се Бугарска скоро из те усамљености ослободити. Најбољи је доказ за то, да су Румунији остављене потпуно слободне руке. Румунска се није бојала никакве интервенције, кад је закључила мобилизацију. Ради ове против-бугарске констелације мора се очекивати, да ће се Бугарска ојаметити па ће задовољити све захтјеве који се од не траже, јер би иначе могла да доживи беспримјерни пораз. Да су Бугари у пошљедњим биткама врло рђаво пошшли, постоје документи, који не потичу из српских извора.

Бугарска влада моли

Бугари су својим савезницима спремили клопку, па су сами у њу упали. Сад би хтјели да се из тог неугодног положаја извуку помоћу других. Зато обијају туђе прагове и већ данима богорале да се утиче на Србију, да би се извукла из тог критичног стања. Само јој је то од слабе помоћи.

Одавна се већ говори, да Бугарска влада куми и богоради, да се Србија склони на мир и да се тако Бугарска спасе од онога што је савезницима мучки припремала.

То је сад открио руски лист „Новоје Време“. Он вели да се бугарска влада обратила руској влади молибом да се обуставе непријатељства између ње и савезника и да се спријечи рат. Овај лист доноси у цијелин ту ноту бугарске владе, коју је Сазонову предао бугарски посланик у Петрограду Стеван Боичев. Ту се каже, да ће Бугарска, ако јој не помогне Русија, тражити заштиту и помоћ Аустро-Угарске, и да онда Русија више не може да рачуна на Бугарску.

Као што се види, опет ударила у стара жице, уцењивање. Само сада је једве једном долијала и све јој копцање неће моћи да користи. Врелу кашу, коју је спремила подло савезницима, мораће до краја да покуса!

Важност Рујанског Виса

Од какве је важности Рујански Вис, који су Срби заузели, види се из енглеског листа „Дели Меља“. Он пише:

„Заузевши Ријетке Букве, иду Срби сад за тим да заузму Рујански Вис, који Бугари нијесу утврдили. Ако им то успије, у најближој египи долазе до заузимања Ђустендила (Велбужда), одакле им је отворен пут у Софију“.

Дакле на реду је Ђустендил, да би Срби добили отворен пут за бугарску пријестоницу. А бугарски листови бунцају још о Биограду и Цетињу!

Србни се не предаје

Понедјељак, при дан битке, Бугари су напали изненадно. Овим изнадним нападом Бугари био је изненађен шести српски пук и у његове редове су се помијешали и Бугари. Борба се водила прса у прса. Четврти пук притекао је у помоћ, али није могао пуцати, јер би косио и Србе. Пук је предузео јуриш на бајонет. Настала је гужва и лична борба. Бугари су на пошљетку истјерани из средине шестог пука.

У борби пред Штипом српски пјешадијски мајори **Мирко Костић** и **Божо Стојковић** послије јуначке борбе нашла су се опкољени са својим четата и нијесу се могли никакво одржати.

У вези с ратом

Српска врховна команда дозволила је новинарима приступ у Скопље како би одакле што боље пратили развој догађаја на бојишту.

Пуштен је глас, да је ратоборни Бугарски генералисимус Савов смијењен и да ће врховну команду предузети генерал Ратко Димитријевић „Наполеоничето“. По другој верзији генералисимус Савов остаје и даље на челу бугарске војске, а Димитријевић долази као његов помоћник. По трећој верзији генералисимус Савов постаје митинг-војни у пројектованом новом министарству генерала Петрова.

Српска влада спрема мемоар о звјерствима и дивљаштима, која су бугарски официри и војници извршили над српским рањеницима.

У судбоносним тренутцима

Интересовање о борбама, које се воде између Бугара с једне и Срба и Грка с друге стране, код нас је врло велико. Да би се што боље наша публика обавијестила и да не би била у неизвјесности, ми смо почели да издајемо ванредна издања нашег листа, па ћемо то и будуће чипити кад год се стварања потреба укаже. Уз то се сви важни телеграми излажу у Читаници, а књижара А. Рајчићу у својој излогу излаже све најновије аутентичне вијести чим стигну.

Међутим деси се, да настане пауза и да извјештаји са бојног поља задоцне, што изазива нервозност у публици и даје повода произвољним коментарима и излишном страховању. Чим извјештаји преко дана пема, гужва се, да је на бојном пољу по нас непољно. То страховање и поколебаност појачнају врло често и тенденциозни извјештаји, којима нарочито бечки Кореспондент Биро изобилује. Да су извјештаји Кореспондент Бироа често тенденциозни, о томе се наша публика имала прилика безброј пута да увјери, а нарочито кад се тиче нас. Сада, у овим судбоносним тренутцима, ти су извјештаји учестали. **Зато тим извјештајима не треба поклањати никакве озбиљне вјажње.** Зна се од куда потичу, како и рашта.

Ми разуђијемо тежњу наше публике да буде што прије и што детаљније обавијештења, па јој зато и ванредним издањима нашег листа изазивамо у сусрет, али би и она требала да схвати да се са бојног поља не може јављати сваки догађај све до год се коначно не сврши. Са бојног поља јављају се само свршени догађаји, али не и започете операције.

О томе се и полузванична «Самоуправа» сасвијем лијепо и правилно изјашњава:

«У судбоносним тренутцима кроз које пролазимо, сасвијем је разуђљива жудња читалачке публике, да буде што прије и што детаљније обавијештена о догађајима. На ипак, ваља узети на ум, **да имамо пред собом озбиљна противника; да се војне операције врше на терену, за чије тегобе, односно за њихово савлађивање, треба времена; да обавијештења „на царче“ могу одвести читалачку публику на претјеране и погрјешне закључке.** Тога ради, ми се морамо чувати таквих обавијештења. Што за сада ипак поуздано можемо рећи, то је да **операције теку сасвијем повољно за Србију**, и да су интереси Србије и Српства, у овим болним тренутцима, у поузданим рукама. Храброст наших војника има јуноу потребну допуњу у јавној свијести наших официра, и у опрезности и умијаности нашег главног Ђенералштаба. У таквим погодбама, вјера и поуздање народа у правилно вођење овако озбиљне ствари сасвијем је оправдана и на својој мјесту.»

Ми остављамо нашим нејријатељима да се хвале и размећу, а пуштамо да догађаји говоре. А они су до сад **говорили само нама у при-**

лог, па смо тврдог увјерења, да ће и од сада још рјечитије говорити онако како смо научили и како оправдано желимо да говоре.

Праведна и света ствар за коју се боримо мора побиједити.

Храбра наша савезничка војска већ нас је довела побједи и, с надом у Бога, очекујемо само да нас доведе и до крајње побједе.

Телеграфски извјештаји

Сјајне побједи Срба

Биоград, 26. јуна

Званични извјештај врховне команде јутрос каже, да је јучерањим поразом Бугара код Штипа и општим повлачењем свршена осмодневна крвава битка на Брегалници,

која је не само једна од највећих и најкрвавијих цијелога балканскога рата већ по ујорности којом се обе стране бориле и по губитцима заузима видно мјесто у историји модерних ратова. Битка је завршена потпуним поразом цијеле бугарске главне армије под генералом

Корачевом, која је у пуном повлачењу горњем и средњем базену реке Струме, тежећи да се извуче из гвозденог обруча, којим је опасује са сјевера и запада српска, а са југа грчка војска, али који се обруч свакога часа све више стеже. Битка је почела 17. о. м. у понедјељак, у три сата изјутра мучним нападом Бугара на Овчем Пољу. 18. о. мј. у вече бугарски напад одбијен је на цијелом фронту силним губитцима. 19. о. м. Бугари на цијелој линији пребачени су преко Брегалнице, а 20 о. м. отпочео је одлучни напад на цијелом фронту извршен од српске војске. Предњачило је српско лијево крило, уларајући на бугарско десно крило јако педесет батаљона са 100 топова и крвава борба српска је у недељу 23. о. м. потпуним поразом бугарског десног крила и заузећем Ко-

чанана. Бугарско десно крило одијељено је од лијевога и бачено 35 километара у натраг од првобитних позиција правцем Царевог Села. Док је српска војска гонила бугарско десно крило, бугарски центар код Штипа успијевао је да се држи и даље, штитећи лијево крило јако 60 батаљона са 120 топова, које је након поновно сузбијених напада на Криволак морало да се пред Србима с те стране повлачи са терена између Вардара и Криве Лакавце. Најпослије јуче пред подне пао је и сам Штип и Бугари су одступили у правцу Радовишта и Пехчева, гоњени српским трупима и грчком војском која надире преко Струмице.

Из овог извјештаја види се како су Срби не само издржали добро смишљен и спремљен бугарски ненадни офанзивни напад, него су непријатеља по свему разбили и бацили далеко натраг из старих позиција, па тиме по свему сломили главну бугарску офанзиву и највећу армију. Успјеси Грка са југа угрожавају толико Бугаре, да се са Брегалнице и Овчега Поља морају у нереду повлачити чак к Струми. Битка на Брегалници била је и стратесиска и по жртвама и по ванредним јунаштвима грандиозна, а обје стране бориле су се осам дана најупорније. Било је то хрваће и хватање у коштац двију јаких непријатеља и зато поред стратегискога ово је тим већи и борачки српски успјех. Тиме су најбоље демантоване све софиске бечке вијести онеким тобожњим надирањима Бугара на Велес и преко Овчега Поља и о успјесима на Криволаку. Јучерања борба код Штипа била је необично

крвава и Срби су заплијенили велики плијен; међу њима нацили су код Бугара и оне топове, које су овни преотели Србима првога дана ненаднога препада. Даљим операцијама за неколико дана истодобним операцијама Срба и Грка моћи ће се прочистити од Бугара цијели територији од бугарске границе до Џумаје и ријеке Струмице, **дакле цијела централна Маћединија!**... Док се врши операције према Бугарима код Ђу-стендила (Велблужда) на српско-бугарској граници дошло је до неколико упада бугарских, који нијесу стратегијске веће важности и који су имали да збуне српски план, међутим сви су се ти напади до сада свршили неуспјехом. Бечке вијести да су Бугари дошли већ у Врању, просто су смијешне, јер би то значило да је прекинута жељезница на Скопље, а возови најредовније функционишу и сваки вози овамо рањенике а даље кореспонденте. Вијест је антеционирана поводом бугарског напада на Вла-сину, када је потпуно сузбијен. Упад код Књажевца приправљао је јучерањи упад Бугара са већом си-

лом на зајечарска утврђења, али изнад Зајечара код Трешњева Брда и с југа код вратарничке клисуре дочекали су Срби у клопку Бугаре и просто их уништили, када су запленили и много оружја. Упади на границу и писање бечке штампе да је главна сила Бугарске у центру саме Бугарске има тенденцију да сврате пажњу од брегалничког пораза. Овдје се констатује да је главни циљ бугарских операција била офанзива у Маћедонији и ту да су главне силе. То је по свему пропало и сад Бугарска мора да брани властиту стару територију, што значи да је у Маћедонији поражена. Сада су у току операције на старим бугарским границама. Све жељезничке комуникације српске, па до Солуна, прекинуте тренутно у почетку само код Ђевђелије и Криволака, али друга и мостови нијесу били оштећени, сада су сасвијем слободне и неугрожене. Ово је биланс првих осам дана велике борбе, која све три стране стоје до сада преко педесет хиљада жртава што мртвих што рањених и заробљених. (Б. Пресбиро).

Заробљеници честитају побједи

Атина, 26. јуна

Ђенерал Џеват-паша у име заробљених турских официра честитао је краљу телеграфски добијене побједи над Бугарима. (А. Агенција).

Бугари о надмоћности Грка

Атина, 26. јуна

Заробљени бугарски официри приспјели су у Атину и признали су, да су Бугари били исто тако јаки као и Грци по бројном стању војника. (А. Агенција).

Грци дошли до Сереса

Атина, 26. јуна

Према приватним обавјештењима, грчки батаљон је допро до Струме, гдје је нашао мостове разрушене, пријешао је Струмицу чуновима и растјерао бугарско одјељење. Грчка артиљерија је продрла до Сереса не наилазећи на отпор; по томе се да закључити да су Бугари напустили варош. (А. Агенција).

Бугари бјеже пред Грцима

Атина, 27. јуна

Министарство војно даје шљедеће саопштење: Јуче смо живо напали у кланцима брда Хелеса пут Стру-

мице непријатеља, који је по свој прилици добио појачања из Штипа. Непријатељ се јако одупирао, али смо га сузбили корак по корак и већ смо овладали са извјесним кланцима. Ноћ је прекинула бој, који је данас продужен. Велике транспортне колоне непријатељске, пратеће пјешадијом, појавиле су се долином Струмице. Непријатељ се стао повлачити пут Петриси. Наше трупе неустрашиво наступајући го-небјежећег непријатеља пут Петриси, кроз кланце Струмице. Једно одјељење пјешадије једне од наших дивизија жестоко је напало на крајње висове, гдје је непријатељ на-мјестио топове и, заробивши извјестан број Бугара, оте пет топова и један митраљез. Наше трупе, наступајући на фронт Струмице, примакле су се ноћу до непријатељског шанца на растојању од 200 метара; зором је извршен жесток напад, који је принудио противника да напусти положај и, гоњен, дао се у бјегство, оставивши велику количину пушака, муниције и осталог материјала. Наше трупе надирући напријед заузеле Костарио, јако утврђење с врло великим значајем стратегијским. (А. Агенција).

Заробљени Бугари

Атина, 27. јуна

1200 бугарских заробљеника, међу којима има више официра, при-сјели су данас у Пиреј. (А. Агенција).

Бугари напустили Кавалу и Дедеагач

Атина, 27. јуна

Сазнајемо из доброг извора да су Бугари напустили Кавалу. Говори се такође да су Бугари напустили и Дедеагач. (А. Агенција).

Бугарска звјерства

Атина, 27. јуна

Грчко-турска комисија отпутова-ће сјутра на лице мјеста како би повела истрагу о извршеним покољима од стране Бугара над Грцима и мухамеданцима у Нигрити и затим ће саставити извјештај, који ће упутити другој комисији, која се сада налази у Атини. (А. Агенција.)

Грци у Беласици

Атина, 27. јуна

Грци, гонећи непријатеља пут-Струмице, заузеле неколико кланца у планини Беласици. (Кор. Биро.)

Грци у Сересу. Бомбардовање Кавале

Париз, 27. јуна

„Хавас“ јавља из Биограда, да су Грци освојили Серес и да њихова флота бомбардује Кавалу. (Кор. Биро.)

Једна од многих — неистина

Софија, 27. јуна

Грци и Срби свуда су сузбијени са великим губитцима. (Кор. Биро.)

Уништење бугарских трупа

Биоград, 27. јуна

Срби освојише Радовиште, Грци Петрић и Струмицу. Бугари, који су били продрли до Књажевца, уништени су. (Кор. Биро.)

Одговори администрације

Ристу Г. Божовићу, Подгорица. Јавите Вашу ближу адресу, јер су Вам на Подгорицу послата два писма и у њима прилог pjesме. Не знамо друкчије како да Вас пронађемо. Ово је одговор на Ваше три дописне карте, коју сте нам послали из Подгорице.